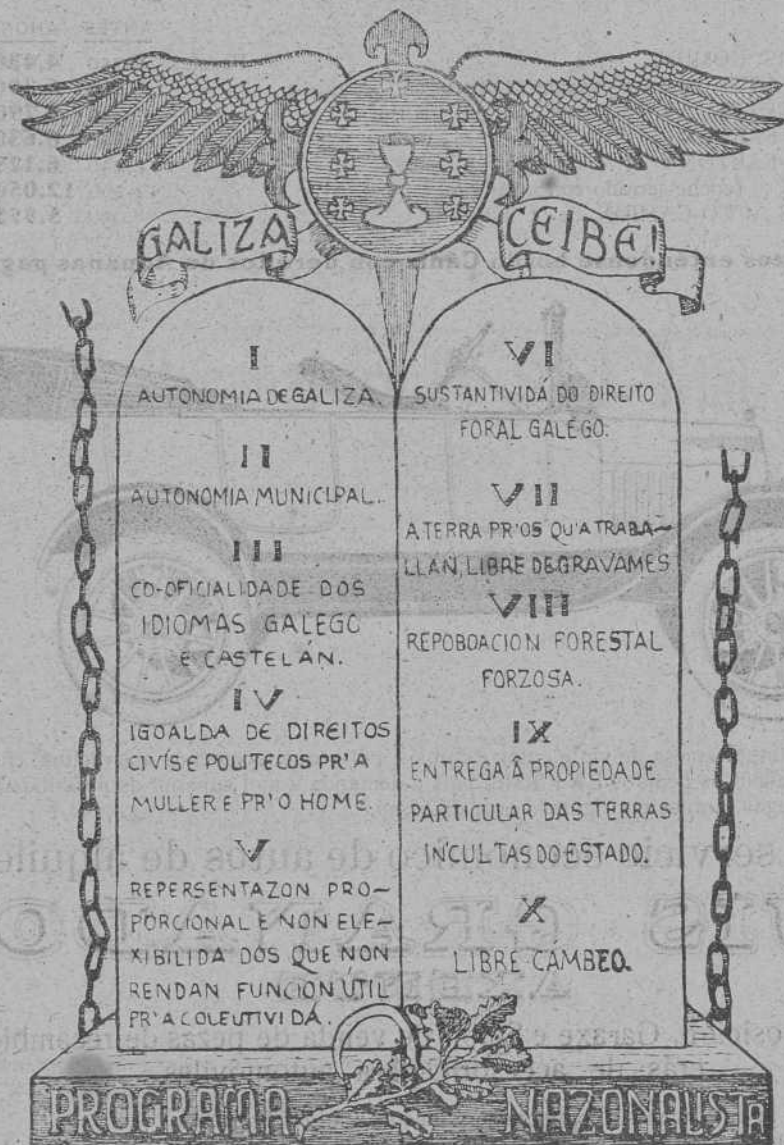

A NOSA TERRA

Idearium da «Irmandade da Fala» na Galiza e nas colonias
d'América e Portugal

ANO MCMXXI

PREZOS DE SUSCRIZON: Na Cruña, ô mes, 40 ctmos.; Fora, trimestre, 1'50 ptas.

América, trimestre, 2 ptas.; Coste d'un número, 15 ctmos.—Pagos adiantados

Redación e Administración: Preza María Pita. 17. baixos. CRUNA

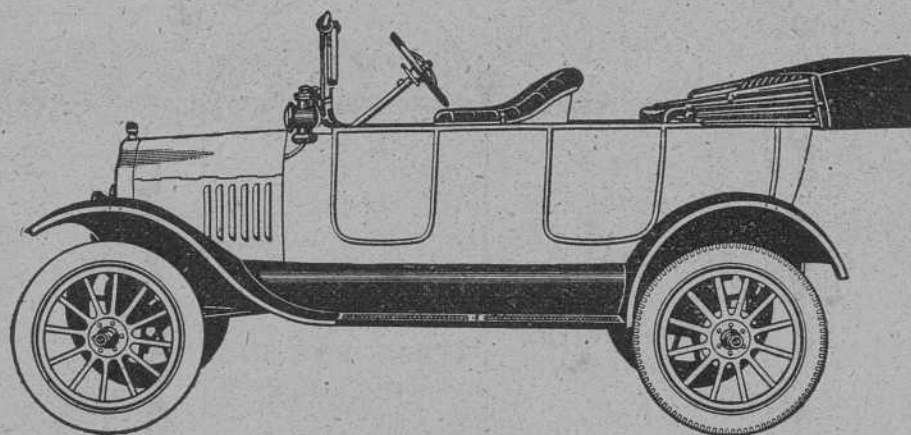
Ford

EL AUTOMÓVIL UNIVERSAL

Enorme reducción de prezos postos en vigor

	ANTES	AHORA
CHASSIS COMUN...	Pesetas 6.750	4.480
VOITURETTE para 2 pasaxeiros, aberto con arranque	» 8.100	6.300
VOITURETTE » 2 » » sin » »	» 7.450	5.790
DOBLE FAETON » 5 » » con » »	» 8.050	6.630
DOBLE FAETON » 5 » » sin » »	» 7.950	6.125
SEDAN (coche cerrado con arranque)	» 12.200	12.050
CHASSIS AUTO-CAMION, de 1 tonelada	» 8.050	5.875

Estos prezos enténdense bordo Cádiz con dereitos de Aduanas pagados

Axiña recibiré unha remesa de vinte autos e camiós, pol-o que recomendo aos moitos clientes que lles interesa adquirilos, faigan os pedidos EN FIRME, pois a demanda e moi superior as posibilidades da entrega inmediata. As entregas faranse por rigoroso orde de turno.

Gran servicio económico de autos de alquiler

LUIS GRANADOS
AXENTE

Oficiña, Exposición, Garaxe e Salón de venda de pezas de recambio e toda crás de accesorios para automóbiles

Todas mis ofertas se entienden sin compromiso y sujetas a mi confirmación. As mercancías viaxan por conta e resgo do comprador, non ademitindo devolta dempois da saidas do almacén

Payo Gómez, 5 **A Cruña** **Teresa Herrera, 6**

DIRECCION TELEGRÁFICA: **LUGRAFORD**

A NOSA TERRA

BOLETÍN QUINCENAL

ANO V — NÚMERO 145 — 1 AGOSTO 1921

O cabaleiro do Sant Grial (Saga)

Estrelas de ouro no ceo
dunha noite de Nadal.
Oíse a canción miragrosa
da Saudade.

No chan,
corazón que se desangra,
un divino latexar.

No castelo que se alza nun rochedo da serra,
onde esquece os traballos e os estrondos da guerra,
Rei Arthur, fazañoso, xunta os seus cabaleiros,
en virtude os mellores e na loita os primeiros,
amparo dos homildes, espellos de lealtade,
sonados de valentes en toda a cristiandade.

Desque xuntos os vira, ten gran contentamento
e arredor de unha mesa, failles honra de asento.
Rei Arthur por cabeza, como mais principal,
Gundemaz de unha banda e de outra Parsifal,

Os viños do Ribeiro

ARNOYA FINO

Siñifican o máximu d-a "delicadeza"

Bodegas da Viuda e Fillos de Xoán Fuentes—Ourense

Representante na Cruña: Waldo Losada

soio resta valeiro un asento emloitado
no que reza este nome: "Galahad, o Esperado".

Medianoite por filo, cando o galo cantaba,
Rei Arthur ós seus nobres, deste xeito falaba:
"El Señor foi servido, da outura do seu trono,
encher de craridade as trevas do meu sono,
e faguerme mandado de que os limpos de mal
terán de ir, penitentes, conquistar o SANT GRIAL,
o cáliz do misterio, a copa milagreira
onde a tráxica noite da Cea Derradeira,
ardendo en lume sagro, aceso polo amor,
sua sede de martirio apagou El Señor."

Tales verbas ouvidas, erguéronse os guerreiros
e, movidos do Ceo, despiron os aceiros
e na cruz das espadas xuraron de ir á Empresa.
—E todo foi pasado en arredor da mesa
e todos eran cheos de fé divina e fonda.
E de entón foron ditos "Os da Taboa Redonda".

No punto que faguían o sagro xuramento
unha luz de miragre tremelou no apouento
e abatéronse as portas e pareceu no estrado,
onde o asento valeiro, Galahad, o Esperado.
Sin espada na vaina, sin espora ni escudo,
ten a gracia dun neno, mais o porte varudo,
como espigas do trigo os cabelos doirados,
a cor como de rosas, os ollos azuados
e a cruz sagra, bermella como aberta ferida,
na brancura do traxe, sobre o peito garnida.

Ouvida Santa Misa, de Rei Arthur con licencia,
todos quedan suspensos e louban a El Señor;
e Rei Arthur erguéuse e pónoo á sua veira
falou a Galahad. E foi desta maneira:

Rei Arthur dixo: Tomade
miña espada, Galahad,
que outra mais esgrevia e limpa
ninguén a colléu na man.

Galahad dixo: Non podo
a vosa espada tomar,
que a espada que eu cinguiréi
do ceo ten de baixar.

Rei Arthur dixo: Abrazade
meu escudo, Galahad,
que outro mais forte e batido
non se acertou a forxar.

Galahad dixo: Non podo
o voso escudo abrazar,
que o escudo que eu levaréi
a espada o ten de gañar.

Rei Arthur dixo: Eu vos cruzo
cabaleiro, Galahad,
e hei calzarvos miña espora
para mellor vos honrar.

Galahad dixo: Eu vos prego
non me queirades cruzar
que a espora que eu calzaréi
Ela ma ten de calzar.

E desque tal dixeron, tremendo, saudosos,
bicados do misterio, ficaron silenziosos:
e o Rei e os cabaleiros de xoellos cairon,
que no peito, zoantes, outas voces ouviron:
"A aquel lle será dad conquistar o SANT GRIAL
que teña o corazón puro e limpo de mal."

A pregar en segredo toda a noite pasada,
axuntáronse os nobres á primeira luzada.
Ouvida Santa Misa, de Rei Arthur con licencia,
ante a Raíña Xinebra póstranse en reverencia,

e con bágoas nos ollos de dor de se arredar
cinguiron as espadas e foron cabalgar.

De visera caída e de airón enloitado
e de lanzana cuxa e de escudo abrazado,
un tras de outro se alonxan sin ollar ô veciño,
cada un sua coita, cada un seu camiño.

Galahad, derradeiro, colle estreita vereda
que se adentra no monte, inqueda e segreda.
Sin espora nin lanza, sin escudo ni espada,
aíma e vida nun soño e no ceo a mirada,
sin coidar de malfado, dragón ni encantamento,
o cabelo loiriño como airón dado ô vento,
escollido e chamado, vai ridente e lanzal,
que garda o corazón puro e limpo de mal.

Na escura corredoira, cinguida de silveiras
escoitou voces irtas, medrosas e tristeiras,
asubíos e oubeos, e chirridos de dentes,
e pasadas dos lobos, e fungar de serpentes,
e veu brilar, ô paso de chouzales espesos,
uns ollos sanguíñosos, enmeigados e acesos,
que o axexaban firentes dende furos sombrizos.
Mais, Galahad non treme de agoiros nin feitizos.
E de alí a tres xornadas de longo camiñar,
san e salvo, atopouse na riveira do mar.

Maniño, maino, o vento a rosas recendía
e o mar ía espellado e o ceo estrelecía.

E acaescéu que ô tempo que Galahad chegaba,
unha barca, senlleira, no areal atracaba,
cáliz de ouro garnido na brancura da vela,
a cruz roxa no palo e na proa unha estrela.
Galahad, puro e limpo, entrou nela arelante
e a nave naquel punto fixo rumbo a Levante,
e alonxouse da praia, a vaivén compasado,
como berce dun neno dunha fada arrolado;
e co a augua en repouso e o luceiro a brilar,
un camiño de prata relucía no mar.

En nos ollos azúes unha sagra visión
en nos beizos froridos un roldel de oración,
Galahad, vai levado, nun soñar caricioso,
duaba espranza divina e un relembró saudoso;
e a barquiña envolteita nun craror de luar,
vai avante, en silenzo, de vagar... de vagar...

O romper novo día, a barca milagreira,
atracou antre as laxes dunha nova riveira.
Unha brétema escura desfaciase en bágoas,
nos curutos das pedras e no limpo das ágoas
e zarraba o camiño á terra de arribada,
como forte parede por xigantes, labrada
ô longo da ribeira, imponente penedo
sin rubida ni asalto nin buraco segredo.

Galahad colléu terra levado do seu sino
o corazón escravo dun mandado divino,
e mentras desaparece o escuro neboeiro
e a barquiña se alonxa guiada do luceiro,
ollou, dunha raiola de sol dependurada,
descer dos outos ceos, brillante e longa espada
que abrindo no rochedo unha fonda ferida,
ficou nel encravada, deica ô puño afundida.

A vista do miragre, o varil cabaleiro
aceso nunha sagra fervenza de romeiro
e no peito unha arela que maior non podía,
que lle acorra e lle vala, pregou, Santa María,
e chegándose á pedra, de ánimo esforzado
botoulle man á espada e cinguéuna ô costado.
O penedo, a faj intre, foi por medio fendido
deixando aberto e franco un camiño frorido
que corría unha terra verdecente e mimosa

na que os pinos erguían a súa voz maxestosa,
eran gloria dos ollos rebrilos dos orballos
nas herbiñas das leiras e as follas dos carballos,

un río de augas limpas, azues e sereas
durmiase nun leito de douradas areas,
recendo de fluncho enchía o vento mol
e as labercas voaban en circos, cara ó sol.

E Galahad triunfante e cheo de ledicia
entróu, camiño adiante, en terra da Galicia.

Namorado dun soño, na doce vaguedade
das néboas lumiosas da divina saudade,
ó mediar dunha noite, atopouse no fondo
dun chouzaí sin veredas, e sinteu grande estrondo
de arrepiantes brados, como de cans famentos,
que abatían as arbres e atronaban os ventos.
Recuberta de espiñas e de cunchas de corno,
a gorxa bafarante como a boca dun forno,
de lobicán as poutas, os ollos de serpente,
envolta en labaradas de espeso fume ardente,
o aguillón pezoñento de lanza feridora,
aparecéulle diante a besta ladradora.

Treméu o cabaleiro e houbo gran pavor;
mais, aíña, tornando o relixioso ardor,
laxante de espranza, indo a ela dereito,
a espada escintilante encantóulle no peito.

Medoñento, abouxante, un brado de agunía
resoúu alongado no monte e na campía
e a serpe caíeu morta. Detrás dela brilaba
o escudo lexendario que Galahad cubizaba,
o escudo forte, esgrevio, do mal rei Tolomer,
forxado en ouro virxe non visto de muller.

Trunfador, sempre adiante, foi rompendo camiño;
e rubindo as valgadas milagreiras do Miño
traspasóu o lindeiro dun xardín encantado
onde todo en silencio, dormía repousado.
O seu paso, as roseiras cubriáanse de rosas,
rexoubaban as arbres canturias mimosas,
e enchían de ledicia os froridos sendeiros
volvoretas doiradas, pitasilgos troveiros.

A carón dunha fonte, a froresta mediada,
persoóuselle diante unha dona encantada:
de princesa de ensono loura e gaia beleza,
o feitizo de lumia de raiña a maxeza,
frehnte branca e locente de craror de luar,
ollos meigos e verdes como as ágoas do mar.
Lindos paxes, onde ela prisioneiros do encanto,
levan feixes de rosas e recóllenlle o manto,
e o mais roibo e garrido porta esgrevio tesouro:
en bandexa de prata unha espóra de ouro.

A fermosa Ancela, trocada en servidora,
chegando a Galahad calzóulle a nobre espóra
e alzándose ridente tendeu ó cabaleiro
seus brazos que envexara a flor do laranxeiro.
Mais, fiel ó xuramento, ó seu soño leial,
Galahad alonxóuse puro e limpo de mal.

O ceo palio de seda,
alfombra frorida o chan,
as nubes flecos de prata
e cada pino un varal,
o día de viernes santo
ten um maino crarexar,
cando á valgada do monte
foi chegado Galahad.

Bicado da recendente

soavidade da mañán,
o escudo da cruz bermella
cinguido polo brazal,
espora de ouro calzada,
lumiosa espada na man,
o corazón esforzado
aceso e limpo de mal,
costa arriba, mentras zoa
no vento maino e levían
de segreda campaiña
o tanguido de cristal,
rube o nobre cabaleiro,
no seu soño a cabalgar,
a montana milagreira
de Cebreiro-Monsalvat.

Como un corazón aberto,
berce de dozura e paz,
dorme unha ermida, acochada
do cume na soedá.

Alí, senlleiro, en silencio,
diante do valeiro altar,
arelante, de xoellos,
rendéu a espada Galahad.

A tal intre, enchéuse a ermida
de outa luz que fai cegar
e de anxes roibos, vestidos
de branco liño torzal:
un coa lanza da pasión
outro o incensario a voltar,
lexionarios de El Señor
todos levan por sinal
unha cruz roxa no peito
e unha rosiña na man.

Trasposto de amor divino
alzou os ollos Galahad:

¡Milagreiramente ergueito
encol da ara do altar,
brilaba antre lume sagro
o caliz do SANT GRIAL!

Rompéu o ceo na ermida,
e o misterio a renovar
de faguer'o home divino
e faguer a Deus humán,
branca como as albas neves
véuse unha pomba baixar:
¡ô seu arredor, en circo,
doce estrelas a brilar,
ficou coas azas abertas
enriba do SANT GRIAL!

R. CABANILLAS.

A "Irmandade" de Ferrol

Estáanse facendo os traballos preliminares naquelha cibdade para reorganizar novamente a "Irmandade da Fala".

No Ferrol hai moi bós irmáns na causa, e estos tencionan estreitárense outra vez dentro da organización enxebre.

Cecais cando sexan publicadas estas liñas xa a "Irmandade da Fala" do Ferrol acharáse recostituida.

Adiante e ¡terra a nosa!

"NÓS"

A notable revista ourensana d'este nome ofrece-nos no seu quinto número cousas de moito interés.

A conclusión do estudo do irmán Vicente Risco acerca do celtismo merez sere coñecido. Tamén merez sere coñecido o canto a Vigo, en francés, de Phileas Lebesgue. E o mesmo todo o resto do texto.

"Nos", é unha das revistas mais novas e mais cultas da Iberia. Honora á nosa pátria. Pol-o tanto, ningún bô galego debe deixar de lér a admirabel publicación ourensana.

Divagacións illadas

Hay que sere arredistas

Si a nosa personalidade inconfundível de galegos nos é merecedora de respecto e consideración, e procedendo en consecuencia desexamos elevala faguendo cada vegada mais nosa, mais escepcional, mais difrenzada, ineludiblemente, firosamente, teremos a necesidade imperiosa de chegarnos ó desbote de contribuíre á adulteración e ó desvirtuamento do "eu" colectivo" da personalidade merecedora de todol-os nosos mais ferventes degoiros. Imprónsenos, dona pureza, craror, seguranza de limpidez espiritual e... ainda material.

Pra sere como queremos sermos, nós por nós mesalleas, é preciso ire ó arredismo, é mester chegarmos o mos, sen mesturanzas, sen enturbiadoras influenzas desbote total de todo o que non sexa noso, de todo aquilo que poida abranxere a chata d'eistranxeiro.

Logo si nós temos de sere, soio pol-o arredamento que supón introspección, ensámen de concenza, reconstrucción íntima, n-eiscrusivo con forzas propias, chegaremos a sere. E iste chegare únicamente farase abranguível choéndonos dentro d'un forte arredismo, d'un sexo e total arredismo, que nos ceibe de contaxios perxudiciáveis e de influxos perigosos... Dimpois, trail-o arredismo reconstructor e salvadore chegarán días nos que a verba "federación" terá de impórse como algo definitivo.

Ramón Villar PONTE.

LAYOS NA LAMEIRA

Siguen gobernándonos os políticos que nos levaron aos desastres; os mesmo réxime que nos fixo ire de tumbo e tumbo e de caída en caída.

Nin se olla propósito d'enmenda, nin moito menos.

Ningún país do mundo suportou o réxime que o levara a un desastre. Hespaña—que sofreu nos derradeiros do século pasado e no pouco que vai do actual os maores desastres que pode sufrir un pobo—continúa a suportar ós culpabres. Sendo o país mais miliarista do orbe—quizais o único militarista—e militaristamente gobernado atópase en breve tempo coa "debacle" de Santiago de Cuba e Cavite, co'a do barranco do Lobo e co'a d'agora.

Aquí, sin embargo, non pasa nada. Aquí todo sigue o mesmo. Y si algo pasa é ter a vida civil acochada baixo unha continua suspensión de garantías constitucionaes, e baixo unha absurda lei de xurisdiccións; as industrias mortas a forza de proteccionismo; o ensino pior que na Turquía; as vías de comunicación cativas e a vontade de abusivas empresas estranxeiras, os nosos emigrantes entregados á fame, e así tod'o mais.

E os que son culpabres do devandito andan, agora coma sempre, a berraren ¡Viva Hespaña! chamándolles malos patriotas ós que desexamos barrer esa Hespaña, xa morta para dármoslle paso ao novo.

E os que son culpabres do devandito inda a señaren con abrir outra vez o "sepulcro do Cid" e con impór de novo o fatal imperialismo da Castela.

En n'estes momentos todo da noxo na triste Hespaña apodrecida onde nin unha sola voz—honrada e baruda coma á de Costa—se ouce xa.

E Sant Yago Apostol dixérase que, agora, agarima aos mouros fartos de noxentas oferendas de Poncios.

Nunca en ningures houbo un pobo mais degradado que o pobo hespañol.

Non hai na Hestoria da Europa un caso semellante.

Y-é agora, precisamente, cando un Melquiades Alvarez e un Lerroux fan xugada e alianza c'os liberais dinásticos fautores da lei de xurisdiccións e cau-

santes de todol-os desastres e vergoñas en mesturanza c'os conservadores.

Nós, dignos, sentímonos mais arredistas hoxe que nunca.

¡Oh soño bendito d'unha Galiza ceibe!... Z.

PENEIRANDO

O da subasta do primeiro trecho do ferrocarril da Costa, foi unha broma... "para gallegos".

Si Ferrol e Mera perteñecesen ao Rif, sería outra cousa.

Pena Novo, dixo no Concello da Cruña que a él mais lle preocupaba a miseria dos emigrantes que o de Africa.

En troques, á Cruz Roxa pensa o contrario. Os nosos emigrantes que sempre tiveron os seus cartos para acorreren ás calamidades da Terra, que se valían como poidan.

O "Día do Soldado" é o primeiro.

Os republicanos cruñeses sintiron entusiasmo bélico, xuzgando por unha proposición do Sr. Suárez Ferrín.

A que tempos chegamos, ¡oh Xaquín Costa! E pensar que ti aldraxaches ás galiñas dos corraes hespañoes...

Melquiades Alvarez, por mor das circunstancias, non fala.

Pois agora é cando un home enteiro falaría.

O Día da Galiza

Tense celebrado xá o "Día de Galicia". Aínda non fai mais que dous anos que acordamos, na Asámbrea de Santiago, que se celebrara o 25 de Xulio e xa vense conmemorando en toda Galiza e América. O ano pasado, primeiro que se celebró, foi conmemorado somentes n'alguns pobos. Este ano xa e foi con mais solemnidade e en cuase todol-os pobos da Patria. Todal-as "Irmandás" teñen celebrado este ano "O Día de Galiza".

A de Ourense puxo por primeira vez a bandeira galega no seu local, celebrou unha festa íntima á que asistiron algúns elementos do coro "De Ruada" e n'algunhas sociedades foi posta a bandeira galega a petición da "Moedade" d'aquel pobo. Ademais a banda municipal tocou no paseo un programa ga-

Na Cruña conqueñíuse que por primeira vez fora posta a nosa bandeira a carón da hespañola no Concello municipal. Espallóuse pol-as ruas unha folla en galego un saúdo as nazonalidades da Iberia que como nós loitan pol-o mesmo ideal e á nosa irmá de raza Irlanda. A banda de Isabel la Católica executou un programa de música galega e na "Irmandade" celebrouse unha velada na que se léu a saga de Cabanillas "O cabaleiro do Sant Grial" que publicamos aparte, e rendimos un homenaxe a Rosalía Castro. Verios irmáns pronunciaron discursos facendo votos pol-o triunfo da Nosa Causa.

Entre as "Irmandades" e grupos nazonalistas da Patria e de fora d'ela foron cruzados moitos telegramas e tarxetas de saúdo no patriótico día que se celebraba. Eguamente se fixo entre outros irmáns.

Este foi "O Día de Galiza" no ano que estamos. Agora cumpre traballar pra que en anos sucesivos e canto antes millor, sexa celebrado co'a solemnidade que debe celebrarse un día tan galego e tan patriótico como a data do 25 de Xulio.

¡Saude e Terra!

A Santa Rosalía

A "Irmandade da Fala" da Cruña relembrou o novo aniversario da morte da grande Rosalía de Castro na velada conmemorativo do "Día de Galiza".

A "Irmandade" d'Ourens adicou pol-a súa parte n'un xornal da cidade das Burgas varios artigos notables dos irmáns Risco, Cuevillas, Otero, Pedrayo e Piñeiro, escritos na nosa fala, a lembranza da xenial autora de "Follas Novas."

Todo-os bos e xenerosos temos para a Santa Rosalía o mais fondo dos agarimos. E non'os esqueceremos de honorala con acts públicos, inda sen iñorare que ela non precisa de nada xa que acha nos seus libros e nos nosos corazóns a estío os milliores homenaxes.

Este boletín tamén a lembra no novo aniversario da súa morte.

Do noso homenaxe A Tettamancy

Galicia está de dóo c'oa morte do notabre escritor e inspirado poeta, noso irmán, D Francisco Tettamancy, Don Fuco de Tabeayo, como familiarmente lle chamábamos os seus amigos, aplicándolle este pseudónimo que el tomaba moitas veces nos seus traballos festivos.

A súa falta ten que deixar, forzosamente, un grande hoco, dificultoso de encher, sobre todo na nosa historia, ramo a que se dedica un pequeno número de intelixencias, porque a xente moza—e hoxe hai moita afeizoada ás letras—toma por tema mais bonos asuntos de outra índole menos espifosa que rebuscar o glorioso ou desventurado pasado da nosa terra que xaz sepultado no polvo dos abandonados arquivos, antes de que os pergaminos e os papés sean queimados ou vendidos ao peso, do que, por desgracia dase mais de un caso.

Tettamancy era a mais de historiador, fillo mimado das Musas. As suas agradabres e simpáticas

"Enredadas" e algús outros poemiñas próbano d'abondo. O seu bagaxe literario, como bentaba o Venusino, non morrerá de todo porque para facer revivir grandes nomes non se precisa moimentos porque lies abundan as suas obras mais duradeiras que mármores e bronces.

El era un verdadeiro soldado da patria á que servía con entusiasmo, pol-a queoitaba con valentía e á que daba honor c'o froito das suas aspiraciós. As cousas de Galicia eran un sagrado para él, así é que para todosos que sentimos imborrable amor pol-a nosa terra e para todosos que nas mentes de redención das suas dores comulgamos, o momento é-nos amargoso e inesperado.

Alma branca, todo corazón, ninguén lle aventaxaba na lealdade, e non deixa tras de sí mais que condolencia e sentimento.

A Irmandade da Fala a honral-a memoria de un dos seus irmás más distinguidos, hónrase á si mesma dando un exemplo aos ingratos que sóio queiman incenso nos altares dos poderosos e teñen torpe esquecemento para os que verdadeiramente valen.

Florencio VAAMONDE.

COMPAGNIE GENERALE TRASATLANTIQUE

Vapores Correos de gran velocidade ——— Servicios directos dende o porto da Cruña

Próximas saídas DIREITAMENTE pra Habana e Veracruz

Vapor **FLANDRE** 29 de Xulio
" **ESPAGNE** 21 de Agosto

Prezo en Cámara para o vapor **FLANDRE**

		HABANA	VERACRUZ
Primeira crase (varias categorías)	Ptas.	1.350 a 3.600	1.475 a 3.900
Segunda crase	"	1.100	1.200
Preferencia	"	950	1.010

Prezo en Cámara para o vapor **ESPAGNE**

		HABANA	VERABRUZ
Primeira (varias categorías)	Ptas.	1.650 a 5.000	1.800 a 5.250
Segunda.	"	1.100 a 1.125	1.200 a 1.225
Preferencia.	"	950	1.010
TERCEIRA CRAS	"	550	600

A estos precios hai que añadir os impostos.

Os pasaxeiros terán de presentarse n'esta Axencia cinco días antes da saída.—Ademiten carga.

Para toda crás de informes dirixirse ao seu consignatario:

D. NICANDRO FARINÁ, Rúa de Compostela, esquina a Praza de Lugo-A CRUÑA

COMPANÍA CHARGEURS REUNIS

Compagnie Francaise de Navigation

Línea Brasil-Plata

Para os portos do Brasil, Montevideo e Bos Aires sairán d'este porto os mágnificos vapores rápidos a dobre hélice e de 10.000 toneladas

2 de Agosto JAUREGUIBERRY | 19 Agosto DESIRADE

Estos vapores ademiten pasaxeiros de 1.ª, 2.ª, 2.ª económica e 3.ª crás.

Prezo do billete en 1.ª crás a Río Xaneiro, ptas. 2.028; a Santos, 2.084; a Montevideo, 2.364; a Bos Aires, 2.448

En 2.ª intermedia, a Río Xaneiro, Santos, Montevideo e Bos Aires, ptas. 973'75

Prezo en terceira, 484'60 pesetas

NOTA.—Nenes menores de 2 anos, un gratis por familia; de 2 a 5 anos, cuarto pasaxe; de 5 a 10 anos, medio pasaxe; maiores de 10 anos, pasaxe enteiro

Para toda clase de informes dirixirse aos Axentes Xeneraes para Hespaña:

ANTONIO CONDE (Hijos) Telegramas: CHARGEURS-Plaza de Orense, 2-CRUÑA

COMPAGNIE DE NAVIGATION SUD-ATLANTIQUE

Saída do porto da Cruña para Bahía, Río de Xaneiro, Santos, Montevideo e Bos-Aires

O día sairá da Cruña o paquete correo

de 10.000 toneladas, admitindo carga e pasaxeiros.

		Pernambuco	Bahia	Río Xaneiro	Santos	Montevideo	Bos Aires
En primeira crase.	Ptas.	1.215'90		1.506'90	1.555'40	1.700'90	1.749'40
En segunda crase.	"	894'95		967'70	991'95	1.064'70	1.113'25
En segunda intermedia.	"	690'50		690'60	690'60	690'60	690'60

Prezo do pasaxe en 3. crase a Brasil, Montevideo e Bos Aires (incruídos impostos), **Pesetas 485'60**

Para máis informes dirixirse aos seus consinatarios:

ANTONIO CONDE (Fillos) Praza d'Ourense, 2--A CRUÑA